

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

Περίληψις προηγουμένων

Ο Δικηγόρος Μέλκου Ρόζ, μία νύκτα άσπιά, ειδοποιείται από την φίλην του δεσποινίδα Μαργαρίτα Τρελόνη ότι ο πατέρας της εφάρθη εις τό δωμάτιόν του τραυματισμένος μυστηριωδώς εις την χείρα Σπέν-δει εις τό μέγαρον της μίς Τρελόνη όπου συναγιά και τόν νιτέκτιβ Ντόου, φημιόμενον διά την διορακότητά του και την εύφύιαν του, όστις χωρίς νά χάνη καιρό άρχίζει τάς ενεργείας του. Τό μυστήριον όμως δίν διαφωτίζεται. Ο κ. Τρελόνη βρισκεται από της στιγμής του τραυματισμού του βυθισμένος σ' ένα παράδεισο λήθαργου, έντελώς άνεξήγητον και γι' αυτή την επισήμη. Τι έχει συμβεί; Τό μυστήριον περιπλέκεται και σκοτεινίζεται περισσότερο από της στιγμής της άνευρέσεως μιας επιστολής του κ. Τρελόνη, μέσα στο σωτάρι του γυμνασίου του. Διά της επιστολής αυτής, άπευθυνόμενης στην μίς Μαργαρίτα, άποδεικνύεται πώς ο πατέρας της πορεύμενος κάποιον μυστηριώδη κίνδυνον. Μυστηριώδεις κι' άνεξήγητες είνε επίσης και αί συστάσεις που κάνει έγγραφως στην κόρη του έν περιπτώσει του συνέβαινε κανένα άπόροστο... Τι θέλουσιν τόν δια αυτά; Κανείς δέν ξέρει. Όλοι βιάζονσιν στο σκοτάος του μυστηρίου, ένός μυστηρίου τρομακτικού... Σχαιά κυκλοφορούν μέσα στο μέγαρον, την νύκτα, γυρίζονσιν από δωμάτιο σέ δωμάτιο άκούοντα κλαυθμηριού παράξενου, φόβος και τρόμος έχει καταλάβει τούς πάντας...

(Συνέχεια έν τού προηγουμένου)

Η μούμιες έχουσι την ιδιότητα νά διατηρούν παραδόξως αυτή την μωρδιά ύστερα από χιλιάδες χρόνια. Πουόσιν μπορεί νά έμβιβθύν, άλήθεια, στα μυστήρια της αρχαίας αιγυπτιακής σοφίας. Έστινο που ξέρουμε μόνον γιά τό βασιλάκιμα είνε ότι διενεργείτο εις τούς νεκρούς έν Αίγυπτο, άφου τούς βουτούσαν στο νάτροιο 1...

Σηκώθηκα έννευρισμένος: Τό Αιγυπτιακό άρωμα είχε επηρεάσει βαθειά τό νεύρα μου, τή σκέψι μου, άκόμη και τή θέλησί μου. Έξαφνα μου ήλθε μία άπόροπτι σκέψις. Άφου έγω είχα επηρεασθή τόσο πολύ από τή μωρδιά αυτή, ήταν πιθανόν και ό κ. Τρελόνη, ό όποιος ζούσε διαρκώς σ' αυτή τή βαρειά άτιμό-σφαιρα νά είχε βαθμύδον πάθει από τό ίδιο άρωμα, νά είχε προσ-βληθή τό νευρικό του σύστημα από αυτό...

Αυτά σκεπτόμουνσιν όταν έννοισα, ότι είχε άρχισά νά με κατα-λαμβάνη έλαφρά άσνυλία. Αυτό ήταν άνυπόφορο. Βγήκα έξω από τό δωμάτιο και άφου μίλησα όλίγον μέ την Μαργαρίτα κατέβηκα κι' έκαμα ένα περίπατο γιά νά ανέλιθω... Όταν γύρισα στο σπίτι όλα ήταν ήσυχα. Τίποτε τό έκτακτο δέν είχε συμβεί. Έτσι ήρεμα έπέρασε όλη ή ημέρα. Ο κ. Τρελόνη ήταν πάντα βυθισμένος στον λήθαργό του. Όταν έφθασε ή νύκτα ή πένητες και άλλοοιες σκέψεις άρχισαν νά με καταλαμβάνουν και κάλιν. Αυτό μέ φόβισε. Τό άρωμα του δωματίου του κ. Τρελόνη μου έφρασε την κατάσταση αυτή και άκατάσχετο ύπνο. Τότα σκεφθήκα νά λάβω τά μέτρα μου. Χωρίς νά μεταδώσω την ταραχή μου και την άνησυχία μου εις την μίς Μαργαρίτα, κατέβηκα βιαστικά τίς σκάλες και έβγήκα έξω. Έπήγα σ' ένα γειτονικό φαρκιακό και άγόρασα μία άντι-ασφυσιόγονό μύσκα.

Όταν έπέστρεψα στο σπίτι εΐταν δέκα ή όρα. Ο γιατρός είχε φύγει. Η νοσοκόμα είχε συνεννοηθεί μαζί του γιά την νύκτα. Η μίς Μαργαρίτα καθότανε μονά τό κρεβάτιο τού πατέρα της. Ο Ντόου καθόταν επίσης σ' όλίγων βηματίων άπόσταση.

Όταν ήλθε στο δωμάτιο ή μίς Κένεδου έσμφωνήσαμε νά μείνι μονά στον άρρωστα μαζί μέ τόν Ντόου ως τίς δύο μετά τό μεσά-νυχτα, όποτε θα έπέγραμα τή θέσι τους ή μίς Τρελόνη κι' έγά.

Και' αυτό τόν τρόπο θα είμαστε έν τάξει μέ τίς οδηγίες του κ. Τρελόνη, που ήθελε συγχρόνως ως φύλακας μέσα στο δωμάτιο του ένα άνδρα και μία γυναίκα. Έτσι δέν θα έμενα ούτε μία στιγμή μόνος του ό τραυματίας και οι φύλακες θα ειδοποιούσαν τούς άλλους έν συνέβαινε τίποτε τό άπόροστο. Κατόν επήγα και έσπλάθηκα στο κρεβάτι μου, στην κάμαρά μου, άφου έδωσα διαταγές νά με ξυπνήσουν στις δύο γιά νά συντροφίεμα την μίς Μαργαρίτα τίς ώρες της προφύσεως. Άν και ήμουν ταραγμένος από τά γεγονότα της περασμένης νυκτός, έν τούτοις ό ύπνος δέν άργησε νά ρθή. Ήμουν έξαντλημένος και σέ λίγα λεπτά άποκοι-μήθηκα βαθειά. Όταν έξύπνησα χρειώθηκε άρκετή όρα γιά νά συγκεντρώσω τάς σκέψεις μου και νά άναγνωρίσω τόν έαυτό μου και τό περιβάλλον. Ο ύπνος όμως μέ είχε όφελήσει και μο-ροούσα νά ιδώ καθαρώτερα και από όλιγότερον τρομακτική μορφή τά διατρέχοντα γύρω μου. Έπλόθηκα, ντόθηκα και επήγα στο δωμάτιο τού άρρώστου. Η νοσοκόμα καθόταν μονά στο κρεβ-βάτι και φαινόταν έσκούραστη και έσσηρή. Ο Ντεκτιβ έμενε παρά πέρα, σέ μία γωνία τού δωματίου, που ήταν πολύ σκοτεινή. Όταν έφθασα κοντά του έμφύθισα:

— Όλα πάν καλά! Δέν κοιμήθηκα καθόλου.
— Όταν τού είπα ότι θα τόν άντικαθιστούσα και ότι ήταν έλευ-θερος νά πάη νά κοιμηθή μέχρι τίς έξη τό πρωί, όποτε θα τόν ξυ-πνούσαμε, φάνηκε άνακουφισμένος και επήγε βιαστικά πρós την πόρτα. Έπέστρεψεν όμως άμέσως, κι' έπληρώσε και μου είπε:

— Κοιμούμαι πολύ έλαφρά και θα έχω τό πιστόλι μου μαζί μου. Έλπίζω πως δέν θα αισθάνομαι τό κεφάλι μου τόσο βαρύ όταν δέν θ' άναπνέω αυτή τή μωρδιά τών μωμιών...

Όσα λοιπόν και αυτός είχε πειραχτεί από τή μωρδιά τού δω-ματίου και ήταν νυσταγμένος!

— Χρειάζεστε τίποτε; ρώτησα κατόν την μίς Κένεδου, την όποιαν είδα νά κρατάη στα χέρια της ένα μπουκαλάκι μέ ξύδι.
— Όχι, μου είπε νυσταγμένα.

Δέν ύπήρχε άμφιβολία, έν τούτοις ότι και αυτή θα είχε ύπο-στει τήν βλαβερή έπιρροή της δηλητηριασμένης ατμόσφαιρας. Τής έδωστρεσα νά πάη ν' άναπαύθι. Μου άπάντησεν όμως πως θα έμενε και θα συνέχιζε την φρονιά της γιαι δέν είχε άδελφά γιά ύπνο. Έίσας φοβότανε νά μείνι μόνη της. Κατόν της δηλώσασώ της αυτής θεωρήσαμε περιττόν νά ξυπνήσουμε την μίς Μαργαρίτα και την άφήσαμε νά κοιμάται.

Έγω επήγα την θέσι του Ντόου στη σκοτεινή γωνία που καθό-τανε. Εκάθησα κι' άρχισα πάλι νά σκέπτομαι τά παρδόξια αυτά γεγονότων. Είχα φορέσει, έννοείται, την άντισφυσιόγονο προσωπίδα μου. Παρατήρησα κατόν αυτού μία μεγάλη μου εύχαρίστηση, ότι δέν μέ επηρέαζε πιά όσπας πρην ή μωρδιά τού δωματίου. Κατό-ν έννοισα μία εύχάριστη συναισθησι άναπαύσεως στο σώμα και τό πνεύμα μου...

Σιγά-σιγά, φαίνεται, πως μέ πήρε ό ύπνος. Λέω «φαίνεται» γιαι δέν μπορώ νά θυμηθώ έν κοιμόμουν ή άν ήμουν ξυπνητός, όταν είδα αυτό τό όνειρο.

Ονειρεύθηκα;

Δέν έξω... Δέν έξω, έπαναλαμβάνω, άν ήτανε όνειρο ή πραγ-ματικότης. Δέν έξω τίποτε, δέν μπορώ νά βεβαιώσω τίποτε. Ου-πομνηκί έν τούτοις, πως καθόμουν ήσυχα στο δωμάτιο και πως άν-άμεσα έλεύθερα. Η Νοσοκόμα ήταν στην ίδια θέσι κοντά τό κρεβ-βάτι και μου είχε γυρισμένη τή ράχη. Ήταν ασπλήη. Ο άρρωστος έμενε άκίνητος κι' έμοιαζε σάν πεθαμμένος. Όλα γύρω ήταν σιω-πηλά και ή σιωπή αυτή δέν διεκοπτότο από κανένα θόρυβο. Έξω από πολύ μακριά μας έρχόταν μόνον ό θόρυβος της πόλεως έντε-λώς έσφυγμισμένος. Τά τρανήματα τών άμαξών, τά σφυρίγματα τών τραίνων και τά σφυρίγματα τών άστρυλάκων.

Τό δωμάτιο έφωτίετο άμυδρώ; ή από τήν λάμπα, μέ τή πράσινο άμπαλιούφ. Έτσι μοσοκι-μωμένος, καθώς ήμουν, έβλεπα έμπρός μου σκέψις. Λόγω τής ταραγμένης φαν-τασίας μου, όλα τά πράγ-ματα που έβλεπα είχαν γίνει σιωδή και εοάλαυ-αν παράξενα. Μάλιστα μου φάνηκε πως άκουσα και κάτι σάν κλάψιμο, ένα κλαυθμηρισμα σά ούρ-λιασμα λυπητερό ζώου.

Άκουσα συγχρόνως ένα μεταλλικό ήχο σάν νά χτυπούσε ένα μέταλλο έ-πάνω σ' άλλο. Τινάχτηκα τότεκατατρομαγμένος. Αίσθάνθηκα πως είχα άπο-κοιμηθεί και ξύπνησαν συγχρόνως και όλες ή αι-σθήσεις μου. Άκουσα τότε μέδωνάτη φωνή. Μέσα στο δωμάτιο άστραψε μία μεγάλη λάμψη. Δύο πιστο-λιές έπεσαν. Είδα γύρω μου λευκό κελύφο. Κι' όταν πρόσεξα καλλίτερα δέν μπορούσα νά κρατήσω μία κωνική φρίκη.

Είδα νά περνά έμπρός

*Ανέβηκα μέ μία σκάλα στον τοίχο...

ἀπό τὰ μάτια μου μιά σκιά, μιά σιλουέττα, σιλουέττα γυναικός

μᾶλλον, γυναικός κομψῆς, μὲ μακρὰ ἔσπλεγα μαλλιά!...

Εἶπα τὰ μάτια της, δύο μάτια φτεινά, ὑπερόχως γοητευτικά

καὶ σπινθηρόβλα, νὰ μὲ κντατρούμ μὲ ἕκφρασι λυπῆς...

* Ένας ὁλοφυγὸς ἀκούσθηε στον ἀέρα ..
Χωρὶ; νὰ ἔξωτὶ κ' ἄνω, μηχανικά κινούμενος, παραξινισμένος

καθὼς ἦ ἰων ἀπὸ τὸν θῆνο, ἔτροβόλησε ἔναντιον τῆς σκιάς αὐτῆς.

Καὶ ὅμως ὁ πνοβολισμὸς μου αὐτὸς δὲν ἔφερε κανένα ἀπολύ-

τως ἀποτέλεσμα. Ἡ σκιά ἔφυγε πρὸς τὸ παράθ' ἄρο. Καὶ ἔχαθ' ἔκιν

ἔξω ἀπὸ αὐτὸ, ἐνῶ ἦταν κλεισμένο καὶ ἡ γυλιανὴ καταβασμένες!.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V

Μυστήρια καὶ κινδύνοι

'Επὶ τέλος κίτταξα προσεκτικά, ἐμπρὸς μου. Τὸ θέσμα, πού

παρουσιάσθηε στὰ μάτια μου εἶχε ὅλη τὴ φρίκη ἑνὸς κακοῦ ὄνει-

ρου, πού ἐγένετο φρικτότερο μὲ τὴν βεβαιότητα πῶς ἦταν πραγμ-

τικόν. Τὸ δώματιο ἦταν τώρα φωτισμένο ἀπὸ πολλὰ φῶτα καὶ

κἀθὰ ἀντικείμενο ἦταν στὴ θέσι τοῦ ἀκίνοιο. Καὶ τὸ κρεββατίου τοῦ

κ. Τρελόνου ἦταν ἀδειανό! ...

Κοντὰ στο ἀδειανὸ κρεββατί καθόταν στήν πολυθρόνα τῆς ἡ

μὲς Κενεθὺ ὅπως καὶ προηγουμένως, ἀκουσμασίμην σ' ἑνα μᾶζιλαρ.

'Ὁ λαμὸς τῆς ἦταν ἀκίνοτος, ἀκίνοτος τὸ σῶμα της, σάν νὰ βρι-

σκόταν εἰς κατωκίτητ' ἀκατάστα. 'Εφαίνετο σάν ἀπολιθωμένη.

Τὸ πρόσωτό της δὲν εἶχε κανένα ἔσφρασι φρόβου ἢ φρίκης ὅπως

θὰ προέμενε κανεὶς. Τὰ ὄφθαλμοὶα κίττα τῆς δὲν ἔξέφραζαν κανεὶ

ἐκπλήξ'. Παρουσίαζε τὸ θ' ἄμα καὶ νεοσά; βιάξ' ἔξω, πού δὲν

αἰσθάνονταν τὴ γινῶσι γύρω της. Τὰ νεοσά τὸν κρεββατίου ἦσαν

ἔκιν κἀτω, σάν νὰ εἶχαν τραβῆξ' ἐπὶ ἄρρωστο ἀπὸ τὸ κρεββατί.

Μιά γωνιά σεντονίου κρημάταν ἐπάνω στὸ πάτωμα.

'Ἐκεὶ κοντὰ ἦταν ἐπίσης κεκλιμένος κ' ὁ ἐπίθεσμος πού εἶχε

δέσει ὁ γιατρός στὸ πληγμένο χερὶ τοῦ κ. Τρελόνου, παραπέμ-

ματα πεταμένοι κ' ἄλλοι ἐπίθεσμοι, γύρω ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν τραυ-

μάτιο ὁ ὅποιος θρησκόντα ἔμπλαμένος στὴν ἴδια θέσι πού τὸν βρῆ-

καὶ τὴ νύχτα τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ, μπερ-σῆτα δηλαδὴ στο μεγαλο

χρηματωκίβωτιο. Καὶ αὐτὴ τὴ φορά τὸ χερὶ τοῦ ἔστειλε καταμα-

τωμένο πρὸς τὴν διευτύσιον τοῦ χρηματωκίβωτιοῦ! Εἶχε γίνε

λοιπον καὶ δευτέρα ἀπόπειρα;

'Ἐνα πλατὺ μαχαίρι, ἀπὸ ἔπεινα πού μεταχειρίζονταν οἱ Ἴνδοι

εἶχε ἀραιγεθῆ ἀπὸ τὸ τραπέξ' καὶ μὲ αὐτὸ εἶχαν χτυπήσει, ἀσφα-

λῶς, τὸν κ. Τρελόνο! Τὸ ἔξωκερικὸν μέρος τοῦ χερσὶ εἶχε κοπεὶ

ἔως τὸ κόκκαλο καὶ εἶχε προκληθῆ νέα αἱμορραγία. Κοντὰ στον

ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑ'ΙΝΕ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Πάνω στὰ φτερά τῶν τροπουδιῶν μου θὰ σὲ μεταφέρω, θὰ σὲ

μεταφέρω ἔως τὶς ὄχθες τοῦ Γάγγη, ἐκεῖ, ἔξω ἐνα θεοπέσιο μέρος.

'Ἐκεὶ ἀνθίζ' ἕνας μυρωμένος κήτος· κάτω ἀπὸ τὶς γαλιηναῖες

ἀχτίδες τῆς σελήνης, τὰ λουλούδια τοῦ λατοῦ, περιμένουν τὴν

ἀγαπημένη μικρὴ ἀδελφὴ τους.

Οἱ ὄκνιθοι γελοῦν καὶ φλυαροῦν ἀναματῆξ' τους καὶ κλείνουν

τὸ μάτι στὰ ἀστρα, τὰ τριαντάφυλλα κρηφομιλοῦν μυρωμένως κου-

βέντες.

Τὰ δειλὰ καὶ πηξήγ'τα περιστέματα πλητίζ'ουν γιὰ ν' ἀκούσουν,

καὶ μακρὰ θορυβοῦν τὰ νερά τοῦ ἴερου ποταμοῦ.

'Ἐκεὶ θὰ ἔσπλωθοῦμε κἀτω ἀπὸ τὶς χωμαδιεὶς καὶ ἡ σκιά τους

θὰ μᾶς φέρη ὄνειρατα οὐρανιας μακαριότητος.

II

'Ὀ! μὴν ὀρκίζεσαι, φιλησέ με μονάχα, δὲν πιστεύω στοὺς

ὀρκους τῶν γυναικῶν. Ἡ μιλιὰ σου εἶνε γλυ-εῖα, ἀλλὰ πειὸ γλυκὸ

ὀρκη εἶνε τὸ φ'λι πού σου ἔκλεψ'. Εἶσαι δική μου, καὶ νομίζω

ὅτι τὰ λόγια δὲν εἶνε παρὰ ἐνα μᾶταις φύσμα.

'Ὀ! ὀρκίσου πολυγαπημένη μου, κἀνε ὀρκους πάντα, σὲ

πιστεύω, μὸφ φτάσι μὲ σὺν λέξ'. Ἀκουμῶ πάνην, στὸ στήθος σου,

καὶ νομίζω πῶς εἶμαι τρισευτυχισμένος, πιστεύω πολυγαπημένη

μου, πῶς θὰ μ' ἀγαπᾶς ὅσο ζῶ καὶ πέρα ἀπ' τὴ ζωὴ ἀκόμα!...

III

Γιὰ τὰ μάτια τῆς πολυγαπημένης μου ἔκανα τὶς πὸφ ὅσες

κανεσυνέτες γιὰ τὸ σωματίκι τῆς πολυγαπημένης μου ἔκανα

τοὺς καλλιτέρους στίχους, γιὰ τὰ μαλλιά τῆς πολυγαπημένης μου

ἔκανα τὶς μεγαλοπρεπέστερες στορφές. Καὶ ἔάν ἡ πολυγαπημένη

εἶχε μὲ κακίδια, θ' ἔκανα γι' αὐτὴ τὴ καρδιά ἐνα φράσι σοννέτο!

Τὰ τραγουδία μου εἶνε φαρμακεμένα! Πῶς μπορούσαν νὰ

εἶνε ἀλλοιώως; 'Ἐχως δηλητηρίο κἀνω στὰ λουλούδια τῆς

ζωῆς μου!

Τὰ τραγουδία μου εἶνε φαρμακεμένα! Πῶς μπορούσαν νὰ

εἶνε ἀλλοιώως; 'Ἐχω μῆσα στὴν καρδιά ἐνα πλήθος φειδια, καὶ σένα

μόνα, πολυγαπημένη μου!

IV

'Ἡ νύχτα εἶχε ἀτλωθῆ πάνω στὰ μάτια μου, μολοὺβι εἶχα

πάνω στὸ στόμα μου, με τὴν καρδιά καὶ τὸ κεφάλι ναρκωμένα, κοιτώ-

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ περῶσιν εὐχαρίστα
τὶς βραδύες τοῦ χερσὶνὸς παρακολουθοῦντες
Τὸν «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»,
ὁ ὅποιος κνλωφορεὶ ἀπὸ σήμερον 5 Δεκεμβρίου εἰς μονό-
δραγμα καθ' ἡμερὰ φυλλάδιον.

'Ἡ φωνὴ παρακαλοῦσα μὲ ἕνα τρόπο χαριτωμένο καὶ τόσο γλυκὸ,
πού δὲν μπερθεο ν' ἄρνηθῶ, θέλησα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ πάω στὴν
πολυγαπημένη μου.
'Ἐσφαιρα ἡ πληγὴς μου ἐναντιόθετα, ἐνα κῆμα αἵματος πετάθηκα
μὲ δύναμι ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, κ' ἀπὸ τὸ στήθος μου, κ' ἐξήντησα!

Μεταφ. Ροστα